

Fidel Castro

Socialism och underutveckling

[Detta är ett utdrag ur ett tal som Castro höll 1 maj 1966]

Om vi inte räknat fel, så är det här den åttonde 1 maj sedan Revolutionen segrade. Och jag tror inte, att det finns någon, som efter att ha sett denna defilering, kan tvivla på att detta är den bästa i fråga om färg, entusiasm och antal arbetare.

Varför växer glädjen bland massorna med anledning av detta datum, och på vilket sätt skiljer sig vår 1 maj från den gamla 1 maj? De, som inte vill eller inte kan förstå revolutionen och dess kraft, borde få tillfälle att vara närvarande vid en av dessa 1 maj. Bland massorna i vårt land har uppfattningen om arbetet och arbetaren i grunden förändrats. I samma utsträckning som vårt folks revolutionära medvetande har utvecklats, känner och förstår varje dag allt större grupper av vår befolkning arbetets ide och det hedervärda i att vara arbetare. Arbetet är inte längre i vårt land — och det kommer aldrig någonsin att bli det igen — ett medel för en privilegierad minoritet att göra sig rik. Det är inte längre — det kommer aldrig någonsin att bli det igen — föremål för exploatering. Vårt folks svett kommer inte längre att tjäna privilegierna, det kommer inte längre att tjäna exploatörerna.

Och det är inte sant, att vi för den skull har färre miljonärer i detta land! Nu har vi fler! Men de är inte samma slags miljonärer som de, som samlade hundratusentals pesos och lyckades skapa förmögenheter på miljon- och tiomiljontals pesos, hopsamlade med folkets svett och blod. Det finns inget annat sätt och har aldrig under historiens gång funnits något annat sätt att bli miljonär på än genom exploatering av arbetet, därför att ingen enbart genom sitt arbete kan skapa tillräckliga rikedomar för att samla miljontals pesos.

Miljonärerna av idag är inte de, som exploaterar andras svett, utan de, som med sitt eget svett är i stånd — liksom de macheteros som befinner sig här, som hedersgäster vid denna akt — att skära miljontals sockerrör. Och vi har här mer än tre tusen macheteros, som genom att tillhöra brigader som överskridit siffran en miljon arrobas förtjänat titeln miljonärer. De är inte miljonärer genom andras rikedomar utan genom sitt eget arbete, de är miljonärer, därför att de tillför landet rikedomar, som kan mätas i miljontals pesos. Personligen kommer ingen av dem att bli miljonär — enligt det gamla begreppet — och behöver det inte heller. Men däremot kommer de att göra folket och landet till miljonär. Förut var miljonärerna andra, miljonärerna var få, de skar inte sockerrör, de svettades inte. Miljonärer var just precis de, som inte arbetade men tvingade andra att arbeta för sig. Miljonärer fanns det några stycken, men nationen och folket var fattigt. För att försvara sin rätt att utsuga nationen, hävdade de att samhället inte skulle fungera utan deras intelligens, deras ledning, deras administration. De hävdade att de tillförde samhället sin intelligens, sin erfarenhet som affärsmän, och att människan var ett slags djur, som drevs av egoism, och att enbart en onormal egoism skulle kunna få människan att anstränga sig, och att samhället skulle gå framåt genom denna rovdjurskamp människa mot människa, ledd av den mest vulgära egoism.

De ansåg, att människan var ur stånd att ha några som helst dygder. De ansåg att människan inte var i stånd att hysa några generösa och oegennyttiga känslor, de betraktade människan som ett vilddjur, i ordets dubbla betydelse: I stånd att förtära varandra och ur stånd att vara utan denna minoritet av privilegierade exploatörer.

Nåväl, vårt folk har klarat sig utan denna minoritet, och vårt folk har inte gått under däri-genom; inte däri-genom och inte genom allt det som de amerikanska imperialisterna gjort för att tillintetgöra det. Landet har inte gått tillbaka. Men det är sant att denna minoritet samlade, inte intelligensen, men erfarenheten. De samlade all den förslagenhet, som de var i stånd till. De hade lärt sig konsten att bedraga, exploatera, stjäla. De hade fått tillfälle att leda affärer, fabriker, sockerfabriker, stora latifundier, affärer av alla slag. Det är sant att ingen arbetare

administrerade eller lärt sig administrera någon sockerfabrik, industri eller gods. Det är sant, att när en revolution äger rum i ett land som vårt, den första åtgärden är att konfiskera dessa herrars äganderätt till landets fundamentala produktionsmedel. Men ett folk förvärvar inte med en gång all den erfarenhet, som är nödvändig för att ersätta denna minoritet av exploatörer, som har erfarenhet. Det största hopp, som de reaktionära har, om en revolutions misslyckande, är uppfattningen att arbetarna, de exploaterade, våra arbetare och bönder, inte är i stånd att administrera nationen. Detta är samtidigt en av de viktigaste motsägelserna i en revolution, och det är — som vi sagt vid andra tillfällen — nödvändigheten att förnya allt i ett land, att fullständigt förnya dess administration, dess Stat, dess ekonomiska struktur, fullständigt förnya de väpnade styrkorna, ersätta dem som har betydelsefulla poster inom de offentliga institutionerna, i fabrikerna etc. med den lilla eller obefintliga erfarenhet, som arbetarna har i denna första etapp för att genomföra uppgiften.

Men, om det är sant att erfarenheten och en avsevärd del av kännedomen om administrationen och den produktiva tekniken fanns hos en minoritet, är det inte sant, att landets intelligens enbart fanns i denna minoritets hjärnor. Mycket mer intelligens fanns hos folkets massor, mycket mer potentiell kapacitet, mycket mer energi, mycket mer duglighet att få landet att gå framåt.

Att vårt arbetande folk och den kubanska Revolutionens styrka ökat så avsevärt efter dessa sju år visar, att dessa initialsvårigheter liksom de svåraste etapperna har övervunnits. Därför, på grund av att det var nödvändigt att förbereda folket, var det — utan något som helst tvivel — ett klart medvetande från Revolutionens sida, när man huvudsakligen satsade på utbildningen för att höja vårt folks kulturella, kunskapsmässiga och tekniska nivå.

Idag, efter sju år, under vilka det var nödvändigt att förnya allt, har vi inte längre den gamla kapitalistiska och borgerliga staten utan den nya socialistiska staten. Och om det är nog så sant, att denna stat under den första tiden inte var, inte kunde vara speciellt effektiv, är det också sant, att denna nya stat fortfarande hade mycket ballast från det förflutna. Det är sant, att den nya staten också färgades av inflytande och deltagande av några element från denna minoritet, som aldrig någonsin kunde anpassa sig till Revolutionen, och att åtminstone denna klass' anda inverkade avsevärt på den nya socialistiska statens låga effektivitet. Ingen kan idag tvivla på att denna nya stat undan för undan i allt större omfattning gjort sig fri från gammal ballast, avhänt sig dessa element som inte var värdiga Revolutionens och folkets förtroende, och att den allt mer gjort sig fri från denna borgerliga eller småborgerliga anda, och redan börjar bli en avsevärt effektivare stat. Och, utan något som helst tvivel, oändligt effektivare än den gamla staten i vårt land. Och vem som helst, som är i stånd till en lidelsefri och objektiv analys, skulle förstå, hur i varje gren av den revolutionära administrationen den administrativa effektiviteten växer för varje dag. Och vem skulle kunna tvivla på den andra uppgiftens lösning, att skapa de nya Revolutionära Väpnade Styrkorna. När kriget var slut kunde likväl ingen av våra guerillasoldater ens marschera, stå i givakt, hälsa, kommendera en pluton eller ett kompani, en bataljon eller en division. Naturligtvis skapar Revolutionen förutsättningar för att försvara sig mot sina imperialistiska fiender, för att kunna räkna på en mäktig armé. Dock inte, som vår Revolutions imperialistiska belackare påstår och skriver i sin lejda och lögnaktiga press, ”för att upprätthålla den revolutionära regimen eller för att förtrycka folket”. Ty, när det finns en sådan identifiering mellan folket och den Revolutionära Makten, som det finns i vårt land, när en Revolution, när ett nytt socialt system räknar med ett sådant stöd från massorna', behöver det inte beväpna sig för att bibehålla detta system eller denna makt.

Denna makt skulle inte ha något existensberättigande, om det inte var en makt av folket och för folket. Det som karaktäriserar den socialistiska Staten, den socialistiska Revolutionen — i motsats till det kapitalistiska samhället, den kapitalistiska staten, där staten är ett tvångsinstrument i händerna på en minoritet, för att hålla kvar den stora massan av befolkningen i fattigdom, okunnighet, exploatering, förtryck och elände — är att Revolutionen ger makt åt

den stora majoriteten av folket mot en obetydlig minoritet. Men för att försvara sig mot denna så obetydliga och svaga minoritet behövs inte stora styrkor — långt därifrån.

Skälet till utvecklingen av vår Revolutions Väpnade Styrkor är framför allt nödvändigheten att försvara oss mot en mäktig yttre fiende.

Revolutionens styrka är stor, avsevärd och i stånd att försvara sig mot denna fiende, därför att det inte är en styrka som är främmande för folket utan just och framför allt är folkets styrka.

De, som inte hade några kunskaper och som aldrig gått igenom någon militär skola, har under dessa sju år lärt sig sitt arbete, uppnått nödvändig kapacitet för att fylla — med en oändligt högre effektivitet än vilken som helst officer utbildad i kapitalisternas militära akademier — de uppgifter och funktioner, som landets försvar kräver. Och samma sak är det med administrationen av vår industri, vårt jordbruk, våra sjukhus, vårt lands alla produktionscentra! De som visste, hur man skulle lösa de uppgifter som ekonomin och produktionen ställde, var mycket få. Och likväl, har det överallt dykt upp dugliga människor. Överallt har det undan för undan framträtt människor, som är i stånd att lösa dessa uppgifter. Man ser förändringen och framstegen enbart genom att betrakta förbimarschen av arbetare från olika sektorer i vårt land.

Nu ser man inte längre ett så stort antal arbetare från den offentliga administrationen. Nej! Dessa har minskat avsevärt. Däremot marscherade för första gången under dessa sju år en avdelning som kallas Arbetsreserven, full av arbetare, både kvinnor och män, som förut arbetade inom olika administrativa eller andra centra, och vilka man kunde avvara, och som därför överfördes till undervisningscentra eller fortbildningscentra, så att vi använder våra resurser rationellt och så att tiotusentals unga kvinnor och män ska kunna studera, för att få de kunskaper som vårt land alltmer kommer att behöva.

Tidigare hände det alltid, att den manuella eller den intellektuella arbetsstyrkan kunde berövas sina inkomster, vilket hände varje gång som en politisk förändring eller ett val ägde rum — men detta var inte förändringar utan politiskt ”schackrande”. Förändring kan man däremot kalla skillnaden mellan det vi hade igår och det vi har idag. Det som ägde rum tidigare var de politiska kannstöparnas ”schackrande” — då blev tusentals kvinnor och män utan arbete. De ersattes av andra, som tillhörde det triumferande partiet i de politiska ”skumrasksaffärerna”.

Dessa kvinnor och män, som håller på att studera, erhåller likväl samma lön, som de tidigare fick vid sina arbetscentra. I manifestationen idag har vi också kunnat se i vilken avsevärd utsträckning antalet läkare, sjuksköterskor och sjukvårdare ökat i vårt land. Och ännu mer imponerande är ökningen inom utbildningens område. Antalet lärare och folkskollärare ökar varje år i allt större omfattning. Det finns också nya sektorer, som inte fanns i det förgångna, t. ex. arbetarna — främst kvinnor — vid barndaghemmen. Naturligtvis fanns det inte tidigare något som helst tillmötesgående eller hjälp vad barnen beträffar för de kvinnor, som ville eller kunde arbeta. Likaledes marscherade brigaderna med jordbruksarbeterskor förbi, tusentals kvinnor från huvudstaden, som anslutit sig till planerna för jordbruksproduktion.

En annan helt ny sektor är exempelvis den stora avdelningen av arbetare från nationens centra för stipendiater. Tidigare hade naturligtvis endast barn från förmögna familjer möjlighet att fortsätta studera i realskola eller gymnasium, dessutom fanns inte sådana skolor i de allra flesta kubanska städer. Idag har varje fattig pojke eller flicka i vårt land möjlighet att studera, i ett land där vi alla är. Vanliga, hederliga människor.

Något, som man verkligen lägger märke till i denna 1 majmanifestation, är kvinnans införlivande i arbetslivet. I det förgångna var kvinnans möjligheter att få arbete ytterst begränsade. Det existerade verkligen i denna bemärkelse diskriminering. Men förutom detta var det logiskt, att det inte fanns några, eller ytterst få, möjligheter för en kvinna att få arbete i ett land, där hundratusentals män var utan arbete. Vi känner redan till det slags arbete, som det kapitalistiska samhället reserverade för kvinnorna, vi vet hur förtjusta borgarna var att skriva

kontrakt med kvinnorna från landet, som av nödvändighet tvingades att arbeta på nöjesställen och barer, som en attraktion av kommersiell typ. Vi känner till det avsevärda antal kvinnor, som i vårt land dragits ner i prostitution, för att kunna överleva på detta förnedrande sätt. Vi vet att borgarna i detta land utvecklade och etablerade ett stort antal bordeller, i alla Kubas städer, för de amerikanska sjömän-ner, i Havanna och i Guantánamo. Vi vet t. o. m. att borgarna i denna region var så tillmötesgående, att de vid många tillfällen även lämnade dem sina döttrar. I Guantánamo känner man till många historier om detta och om festerna i flottbasen, dit många av dessa människor skickade sina döttrar. Detta slags arbete var — kan man säga ett av de förnedrande arbeten, som det kapitalistiska samhället reserverade för kvinnan. Detta onda kunde inte ryckas upp med rötterna med en gång i vårt land.

Men med stolthet och med tillfredsställelse kan vi säga, att Revolutionen på samma sätt som den övervunnit och eliminerat många andra laster — hasardspelet — liksom Revolutionen eliminerat tiggeriet, liksom man inte längre någonstans ser övergivna barn som springer omkring på gatorna, så har Revolutionen praktiskt taget eliminerat prostitutionen i vårt land.

Det finns ett oändligt antal värdiga och anständiga sysselsättningar för den kubanska kvinnan. Tusentals kvinnor har börjat arbeta inom hälsovården. Många tusen har utbildat sig till sjuksköterskor, sjukbiträden eller hjälper till allmänt inom sjukvården. Tusentals kvinnor har börjat arbeta vid centra för stipendiater och tiotusentals har börjat arbeta inom undervisningen.

Antalet kvinnor, som börjar studera vid de teknologiska instituten, är allt större. Antalet kvinnor, som studerar vid Medicinska Högskolan, är nästan lika sort som antalet män. Tusentals kvinnor har börjat arbeta vid barndaghem, men kvinnorna har inte bara börjat arbeta inom servicesektorn, utan undan för undan börjar de också arbeta inom produktionen av nyttoföremål. Kvinnor arbetar exempelvis med skogs- eller kaffeplantering. Praktiskt taget hela planen för fjäderfäuppfödning, som omfattar 4 miljoner — för närvarande redan något mer än 4 miljoner värphönor, och som i slutet av detta år kommer att uppgå till 5 800 000 hönor — hela denna gren av livsmedelsproduktionen, som är så viktig för oss, ombesörjs av kvinnlig arbetskraft.

Kvinnorna har också börjat arbeta inom jordbruket med uppgifter, som de kan utföra, som t. ex. plantering, uppfödandet av kalvar och kaniner. Och ständigt skapas nya sysselsättningar, och ett mycket stort antal kvinnor har redan funnit ett anständigt, tillfredsställande och lönsamt arbete.

Det stora bekymret för majoriteten av medborgarna i detta land var, hur man skulle finna arbete och tjäna sitt uppehälle. Det är verkligen fantastiskt, hur mycket människan i det kapitalistiska samhället ska behöva lida för denna så väsentliga och elementära fråga, nämligen den att tillförsäkra sig ett arbete för att tillfredsställande kunna tjäna sitt levebröd.

Därför kan det fenomen, som jag talar om, idag tydligt och direkt ses i sammansättningen av vår arbetskraft. Men det finns något mer att tillägga. Kvinnorna i vårt land kommer inte bara i allt större omfattning ut i produktionen, utan de visar sig också vara mycket effektiva arbetare, och vi har många gånger lyssnat till berömmade kommentarer beträffande kvinnornas arbete, deras ansvarskänsla och deras låga frånvarofrekvens.

Det är på grund av detta, som Revolutionen anstränger sig för att skapa fler barndaghem, fler skolor, fler skolmatsalar, för att göra det lättare för kvinnan att börja arbeta. Men, när vi talar om att göra det lättare för kvinnan att gå ut i arbetslivet, handlar det inte blott och bart om att samhället vill hjälpa kvinnan, inte bara om det. Det är samhällets plikt att hjälpa kvinnan, men på samma gång hjälper samhället sig självt i stor utsträckning, därför att det betyder fler och fler armar inom produktionen av varor och tjänster för hela folket.

Vi vet att ett av medlen som skapats för att hjälpa kvinnan i arbetet är barndaghemmen. De

kvinnliga arbetarna betalar där en liten summa för sina barn allt efter förmåga och inkomst. Men de kvinnor som arbetar inom jordbruket behöver inte betala för barndaghem. Och det är den Revolutionära Regeringens avsikt att i slutet av detta år, dvs. redan nästa år ska ingen kvinnlig arbetare behöva betala för barndaghem. Vi tror att detta ska medverka till att stimulera de kubanska kvinnorna i deras arbete, och vi anser dessutom att det är rättvist. Samhället vinner på varje kvinnas arbete, samhället vinner så mycket, att det kan tillåta varje kvinna att behålla hela sin lön utan att behöva mista en del av den för att betala kostnaderna för barndaghem.

Om exempelvis hela utbildningen redan är gratis, om det finns omkring 150 000 ungdomar i våra skolor, som inte betalar en centavo genom att de har olika former av stipendier, om all sjukvård vid våra statliga sjukhus är gratis, om redan en stor del av befolkningen inte längre betalar hyra, då det nu är fem år sedan Lagen om den Urbana Reformen antogs, om varje person i vårt land, som behöver hjälp av Staten, endast behöver begära det, vad har vi då för skäl att ta betalt för barndaghemmen?

Naturligtvis befinner vi oss ännu inte i kommunismen. Den första tiden trodde vi faktiskt, att man borde betala för dessa tjänster, men erfarenheten har visat oss hur multiplikatoreffekten av folkets arbetskraft blir allt större, denna multiplikatoreffekt, som skapar rikedomar för det arbetande folket. Vi har sett, vad nationen i sin helhet vinner på exempelvis införlivandet i produktionen av tiotusentals, hundratusentals — låt oss säga — en miljon kvinnor. Om denna miljon kvinnor producerar var och en ett värde av tusen pesos om året, innebär det tusen miljoner pesos i skapade värden. Och vad spelar det då för roll, om man avstår från den del, som de betalar för kostnaderna av barndaghemmen?

Jag upprepar, att helt logiskt kan inte alla saker vara gratis, därför att det kan ett samhälle endast nå, när det nått det, som vi anser vara kommunism. Det talas om formler, om socialistiska och kommunistiska formler, och det sägs — enligt formlerna — att i det socialistiska samhället ger och får var och en efter förmåga, medan i det kommunistiska samhället var och en ger efter förmåga och får efter behov. Jag frågar mig då, vad vi gör under den här etappen, medan vi bygger socialismen, med en familj, exempelvis en kvinna, som är änka med sju barn och vars arbetskaper är låg. Om hon får efter förmåga, kommer det inte att vara tillräckligt för att föda och kläda dessa sju barn.

Kan den socialistiska staten vara likgiltig inför denna kvinnas och dessa sju barns öde? Kan den kanske tillåta, att dessa barn växer upp utan skor, rakitiska och undernärda, bara därför att vi skall tillämpa formeln om att ge denna kvinna efter hennes förmåga, och glömma bort hennes behov, i hopp om att kommunismen ska komma, för att vi ska kunna tillämpa formeln om behoven? Nej, vi kan inte vänta! Kvinnan och barnen skulle förlora på det, det skulle vara grymt, men dessutom skulle hela samhället också förlora, eftersom det har intresse av att dess medborgare växer upp friska, och av att varje mänsklig varelse får det nödvändiga för att kunna leva anständigt. Detta gäller inte minst barnen.

Detta visar givetvis, att ingen formel alltid är tillämpbar bokstavligt, och att formler, i allmänhet, alltid är dåliga i politiska och sociala frågor.

Vi tror, att det är nödvändigt att fundera, studera och forska mycket beträffande socialismens och kommunismens problem.

Man skulle kunna säga, att även om den industriella tekniken och vetenskapen i allmänhet utvecklats oerhört, så är de sociala vetenskaperna fortfarande ganska underutvecklade. Vi hör formler och läser handböcker, men ingenting lär oss så mycket som en revolution. Samtidigt som vi måste kunna värdera och uppskatta vikten av andra folks erfarenheter, måste varje folk anstränga sig, inte att kopiera, utan ge sitt bidrag till de underutvecklade politiska och sociala vetenskaperna.

Vi håller på att utveckla våra idéer. Vi anser, att de marxist-leninistiska idéerna fordrar en konstant utveckling. Vi anser, att en viss stagnation ägt rum på detta område, och vi ser till och med, att ibland accepteras, ganska allmänt, formler, som enligt vår mening avviker från marxism-leninismens väsen.

Vi tror, att byggandet och utvecklandet av socialismen och gången mot ett högre samhälle, som det kommunistiska, nödvändigtvis måste ha sina lagar och metoder, som givetvis på intet sätt kan vara lika det kapitalistiska samhällets. Vi anser, att metoder och lagar inte grundas på blinda lagar och automatiska regleringar, utan att de i allt större utsträckning måste grundas på folkets förmåga att planera och behärska produktionsprocesserna, att förutse och behärska dessa lagar istället för att bli leksaker för dem.

Och det är klart, att Plaza de la Revolución inte är en lärosal för politisk ekonomi, och jag gör inte heller anspråk på att vara professor i dessa frågor. I ärlighetens namn bör jag säga, att jag känner mig som en lärling, som en student bland andra, vetgirig om dessa problem.

Vid ett visst tillfälle, med anledning av konstituerandet av Centralkommittén, sade vi, att vi inte tror, att kommunismen kan byggas helt oberoende av byggandet av socialismen, att kommunism och socialism i viss utsträckning bör byggas parallellt. Att hitta på en process och säga: hit bygger vi socialism, och här bygger vi kommunism, kan vara ett misstag, ett stort misstag. I ansträngningen att nå de socialistiska målen bör man emellertid varken avstå från eller kompromettera utvecklingen eller formandet av den kommunistiska människan. När jag sade, att den som säger detta varken är lärare, apostel, professor eller någon auktoritet på revolutionär teori, ännu mindre någon slags liten ideologisk påve, blev en del förvånade. Många läsare av handböcker blev förvånade, många personer som är vana att i tankarna ha idéerna lika välordnade som sina kläder i garderoberna blev t. o. m. oroliga över dessa påståenden, och jag tvivlar inte på, att en del frågat sig, om inte dessa påståenden var något av helgerån. Jag tror att det värsta helgerån — när jag talar om helgerån, kommer jag att tänka på katekesen, som man lärde mig som barn, åtminstone vad orden beträffar — det värsta helgerån och det förefaller, som om Marx också studerade katekesen, eftersom han vid ganska många tillfällen använder en terminologi av detta slag, som givetvis inte är någon kopia utan något som jag sett när jag läst Marx' verk — det största helgerån är tänkandets stagnation: ”Ett tänkande, som stagnerar, är ett tänkande, som ruttnar.” Och vi bör inte tillåta, att tänkandet stagnerar, ännu mindre att det ruttnar. Och när vi gjorde dessa påståenden, ställde vi bara några frågor, några frågor, som vi måste fundera över, och som vi alla bör studera.

Några saker i vår egen kubanska erfarenhet lär oss, att denna attityd kan vara sund, vår egen erfarenhet av hur vi genomförde jordreformen på Kuba — vilken skilde sig från alla traditionella klassiska föreskrifter — när vi gjorde den jordlöse bonden till ägare, men å andra sidan delade vi inte upp latifundierna för att skapa minifunder. Vi behöll dessa jordar med samma status som en fabrik, såsom stora jordbruksproduktionscentra.

Om vi inte skulle ha gjort detta — ett land som vårt, som är och kommer att vara beroende av sitt jordbruk för att lösa sina fundamentala problem och skapa resurser till utvecklingen — skulle vi inte ha haft någon möjlighet att lyckas med de planer, som går framåt nu, och som på ett imponerande sätt kommer att öka vår jordbruksproduktion.

(— — —)

Tack vare användandet av tekniken och maskiner kan vi försäkra, utan det allra minsta tvivel, att vårt land kommer att göra stora framsteg inom jordbruket. Och om någon betvivlar detta, räcker det med att enbart tänka på de Teknologiska Instituterna, där för närvarande 20 000 ungdomar studerar för att bli jordbrukstekniker. År 1970 kommer dessa 20 000 att vara färdiga, men vi kommer att ha 40 000 till, som håller på att studera.

Det betyder, att vi går framåt, men en ännu starkare styrka, en teknisk styrka av otrolig

omfattning finns där bakom, för att konsolidera och förstärka de positioner, som vi uppnår.

Intet av detta, som utgör ett hopp för landet, skulle vi ha kunnat förverkliga, om vi följt den klassiska formeln att stycka upp boskaps- och sockerlatifundierna eller de andra stora jordegendomarna. Vi skulle inte ens ha kunnat göra, vad vi gjort på landsbygden, där arbetslösheten totalt försvunnit. De macheteros, som befinner sig här, kan bättre än någon intyga, att tidigare arbetade jordbruksarbetarna endast 3 eller 4 månader. Dessutom hade de under dessa tre eller fyra månader mindre arbete än de nu har under vilken arbetsdag som helst under året. Vi skulle inte ens ha kunnat lösa arbetslöshetsproblemet.

Under den första tiden hade vår Revolution vissa tendenser att mekaniskt kopiera. Vi kopierade från något broderland, och sedan förändrade de, som vi kopierat från, detta system, eftersom det inte fungerade. Föreställ er följderna av detta! Att kopiera kommer alltid att vara dåligt för dem, som kopierar. Att apa efter i livet, i Revolutionen, är som att fuska i en examen. Ingen kommer att kunna bli godkänd som revolutionär genom att fuska. Men lyckligtvis kopierade vi inte, när det gällde jordreformen. Och vi kommer alltid att betrakta den som en stor framgång, som undvikandet av ett stort misstag, som kunde begåtts.

I världen utarbetas ekonomiska och politiska formler, och några folk har helt logiskt mer erfarenhet än andra. Och jag upprepar, att vi bör inte underskatta, ännu mindre ringakta erfarenheten.

Men liksom vi bör vara på vakt mot ringaktningen av erfarenheten, bör vi vara på vakt mot det mekaniska kopierandet av formler.

Det talas om, huruvida några länder ska bygga kommunismen eller inte. Dessutom, när ett land sade, att det skulle bygga kommunismen, var det inte så få kommunistiska partier, som genast upprepade, att nu skulle kommunismen byggas. Men likväl menar vi helt ödmjukt, att fortfarande återstår det att fråga och besvara huruvida, i en värld delad mellan industrialiserade och underutvecklade länder, mellan länder med en hög arbetsproduktivitet och länder med ingen produktivitet alls i arbete, någon, någon nation kan försöka bygga kommunismen i ett enda land eller inte, utan att produktionskrafterna och tekniken först utvecklas i övriga underutvecklade länder i världen.

Jag menar — jag upprepar ännu en gång att jag inte betraktar mig som något annat än en revolutionär lärling att socialism i ett land kan byggas, och kommunism till en viss grad. Men kommunismen, som formel för ett absolut överflöd, kan inte byggas i ett enda land mitt i en underutvecklad värld utan risk att, ofrivilligt och utan att vilja det, i framtiden, ofantligt rika folk finner sig ha utbyte och handel med otroligt fattiga folk. Folk i kommunismen och folk i trasor!

Och vi frågar oss själva, som önskar det allra bästa för vårt folk, som önskar, att inte ett enda barn i vårt land ska växa upp utan de nödvändiga proteinerna, vitaminerna, mineralsalterna och allmänna födor, att varje barn ska få en fullständig utbildning, vi frågar oss om vi, i en värld full av misär, enbart skulle kunna tänka på oss själva och leva i ett superöverflöd med våra tiotusentals jordbrukstekniker och lärare och vår utvecklade teknik? Hur skulle vi kunna leva i detta superöverflöd — som en kommunism baserad på överflöd eller superöverflöd skulle tillåta oss — och runt omkring oss se folk, som genom att de inte hade möjligheten eller turen att göra revolution, när vi gjorde vår, om tio år kommer att leva i en ännu miserablare situation än den idag?

Jag tror, att vi bör sträva efter en nöjaktig livsmedels-och utbildningsnivå för vårt folk, så att våra medborgare kan utvecklas fullständigt både fysiskt och mentalt, och att vi bör sträva efter att tillfredsställa våra behov av sjukvård och bostäder.

För att lyckas med detta, behöver vi inte mycket. Jag är säker på, att med de naturtillgångar som vi har i vårt land, med arbete och lite teknik kommer det inte att dröja länge, förrän vi når

detta. Men här, bör vi inte tänka, att vår plikt är att kämpa för att var och en av oss ska få en bil, utan att varje familj i dessa länder, som stannat kvar långt bakom oss, åtminstone ska få en plog.

Vår plikt idag som ett fattigt och underutvecklat folk är att anstränga oss till det yttersta för att komma ur fattigdomen, misären och underutvecklingen. Men i framtiden kommer vi inte att kunna tänka på full rikedom, så länge det finns andra folk, som behöver vår hjälp. Och det är nödvändigt, att vi redan nu fostrar vårt folk och våra barn, så att i framtiden, när vi kommer att ha löst våra behov, vårt ideal inte är rikedom. Vår första plikt och vårt ideal ska vara att hjälpa dessa folk, som blivit kvar bakom oss. Låt oss fostra vårt folk i enlighet med denna uppfattning om internationell plikt, så att det i vårt land om tio år inte ska finnas någon människa, som säger, att om han inte har mer, beror det på att vi hjälper andra, utan att vi har den sorts människa, som är i stånd att tycka, att de andra är människor som han själv, och som är beredd att avstå från något för att ge!

Och om i framtiden en del av vårt folk inte kommer att tänka så här, beror det utan tvivel på att vi, detta folks ledare, inte har kunnat fostra vårt folk politiskt på bästa sätt, på att vårt parti inte har varit i stånd att uppfostra i enlighet med internationalismens djupa mening, utan vilken ingen kan kalla sig marxist-leninist och utan vilken också den här första maj, Arbetets Internationella Dag, skulle sakna mening, utan denna djupa och ständigt kända internationella plikt. Detta visar, att vårt parti följer en bra väg, och att det fostrar vårt folk i den djupaste känsla för denna internationella plikt. I varje barns hjärta i detta land växer tanken, att vi är bröder av samma kött och blod som världens övriga folk, som är exploaterade och anfallna av imperialisterna.

Jag gjorde dessa reflexioner, därför att jag såg mig tvungen att förklara, att vi givetvis inte nått, och det dröjer länge innan vi når de högsta graderna av detta, vad vi skulle kunna kalla det kommunistiska livet, så länge som resten av världen släpar efter på denna väg.

Allt kan givetvis inte vara gratis, men vi tror att de saker, som är nödvändiga för människan, såsom hälsovård, adekvat föda, fysisk och mental fostran, kulturell utveckling, bostad, bör vi så snart som möjligt försöka tillfredsställa med hela samhällets resurser, med de varor som samhället producerar. Så att vi kan säga, att om tio år kommer vi att ha tillräckligt med skolmatsalar för att alla barn i landet ska kunna äta gratis där. Och att skor, kläder och leksaker, som de får, inte ska vara beroende av om modern har tio barn och kan arbeta mycket lite, utan av de behov, som detta barn som mänsklig varelse har, samma sak som detta med barns hälsovård och bostad.

Och det bör vara på samma sätt för en person, som på grund av sin ålder inte längre är i stånd att arbeta. Så att vi om tio år, också ska kunna säga: ”Den här gamla människan, som inte längre kan arbeta, ska inte behöva lida nöd på grund av den omständigheten, att hon tillhör en familj, som är beroende av en arbetares mycket knappa arbetskapacitet.”

Därför är det inte denne gamlings fel om hans son, som han är beroende av, har liten arbetskapacitet. Om vi skulle tillämpa bara den socialistiska formeln, skulle den gamle få gå hungrig. Om tio år ska vi kunna säga, att vi ger en pension inte enbart till varje arbetare som pensioneras, utan till varje man och kvinna i vårt land, därför att de är människor, och eftersom de är alltför gamla att arbeta har de rätt till att samhället ger dem en pension, inte på grund av att de tillhör den och den .sektorn inom industrin, utan därför att de har den ännu större meriten att tillhöra det mänskliga släktet, den mycket större meriten att tillhöra vårt samhälle.

Om tio år kommer arbetaren inte att ha någon familjebörda som tynger honom. Därför att den gamle, som lever i hans hus inte är en börda, därför att han inte kommer att vara en ekonomisk börda. Vad gäller känslorna kommer det aldrig att vara en börda att hjälpa sin far, farbror eller farfar eller vem som helst. En gammal människa behöver inte heller känna sig

som en börda, eftersom samhället, genom vad det åstadkommit, kan ge varje barn, varje åldring, kort sagt varje människa, som inte kan arbeta, vad hon behöver med hela samhällets resurser.

Det betyder, att redan nu kan landets passiva befolkning leva efter denna rent kommunistiska formel. Om sedan hela den aktiva delen av befolkningen införlivas i arbetet, om vi kan organisera våra mänskliga resurser så att hela den aktiva befolkningen skapar något, producerar något, om vi kan införliva en miljon kvinnor, i produktionen, höja arbetsproduktiviteten med hjälp av tekniken, och låta de unga studenterna, som en del av sin, utbildning, arbeta ett antal veckor om året, vilket redan nästa år skulle göra det möjligt för oss att på våren, de kritiska månaderna för jordbruket, under sex veckor mobilisera ungefär 200 000 ungdomar, då kommer det alltsammans att göra det möjligt för oss att på jordbrukets område uppnå det som vi vill uppnå.

Om vi gör detta på tio år, kommer vi inte endast att kunna säga, att ingen arbetare betalar hyra utan dessutom att varje arbetare åtnjuter hela frukten av sitt arbete. På denne arbetare kan vi applicera den socialistiska formeln. På barnen, föräldrarna, åldringarna bör vi ekonomiskt, sett tillämpa den kommunistiska formeln och ge dem efter deras behov, inte efter deras fäders förmåga.

Denna strävan förklarar, varför en del andra saker är gratis. Något som redan från och med i år är gratis på universitetet är kursböckerna, och tekniska böcker till självkostnadspris till alla som vill ha och till alla som behöver dem. Varför? Jo, till följd av en princip, som vi konkretiserar med detta: "Billiga böcker och dyrt öl." Vi vet, att alla eller nästan, alla tycker om öl, och dessutom att vårt öl är av mycket god kvalitet. Men tekniken är mycket viktigare för oss, det är mycket viktigare för oss att äga, denna teknik, för att höja arbetsproduktiviteten. Detta är mycket viktigare än att konsumera öl. Gratis böcker åt studenterna, till självkostnadspris för övriga, och dyrt öl. På detta sätt subventionerar ölet böckerna. På så sätt kan den, som dricker en öl en sommareftermiddag, inte bara känna en njutning, utan också erfara tillfredsställelsen att bidra till utvecklandet av teknologin och kulturen.

Det är uppenbart, att Revolutionen inte endast befriat arbetaren från exploatering, inte enbart för alltid utplånat det system, där människan och hennes arbetskraft köps och säljs som en vara, utan att Revolutionen gjort en otrolig ansträngning, igångsatt hela nationens utveckling av utbildningen, så att för närvarande c:a 40% av vårt lands befolkning studerar: 1 300 000 barn, c:a 250 000 i tekniska skolor, och institut, gymnasier och realskolor, 28 000 universitetsstudierande. Och dessutom, 900 000 vuxna i fortbildningskurser.

2 500 000 människor håller alltså på att studera i vårt land. Adjö med våra fienders illusioner! Okunnigheten och kulturen var instrument, som förtryckarna och de kapitalistiska exploatorerna utnyttjade, men nu, adjö med illusionerna om att de kan få detta folk tillbaka till det förgångna, detta folk, som gått in för att övervinna sig självt, att studera, organisera sig, beväpna sig och arbeta. Man kan inte ens föreställa sig det!

Detta är inte bara fraser, utan lika logiskt och klart som låt oss säga, dagen. Det kan aldrig hända.

Fienderna roar sig med att väva legender, med att spinna intriger, men de gör det bara för att trösta sig. Och när allt kommer omkring, om de vill trösta sig, där borta, så låt dem göra det. En viss MacCloskey — eller vad tusan de kallar honom — en av dessa imbecilla idioter, som konstant avger deklARATIONER i den, amerikanska regeringens namn, höll ett tal och sade, att situationen var fruktansvärd på Kuba, med spänningar, kriser och fruktansvärda saker. Stackars dumbom, stackars djävul!

Ibland frågar vi oss, om de verkligen tror på det där eller bara låtsas tro på det. De kanske tror på det. Det vore inte så underligt. När händelserna vid Grisbukten ägde rum, trodde och

trodde de, sedan beklagade och beklagade de och fortfarande håller de på att beklaga.

Vad trodde dessa stora idioter, vad trodde de? Att knappt skulle några sprättar från Country, Yacht, Biltmore och från alla dessa klubbar landstiga här — söner till jordägare och miljonärer — förrän hela folket hyllade dem som befriare, skulle bära dem på axlarna för att överlämna allt till dem: fabrikerna, husen, jordrönten, för att på nytt öppna spelhålorna, bordellerna och andra lastbara ställen, för att på nytt överlämna barnen och kvinnorna till dem. Vad trodde dessa idioter? Kan de ha den minsta idé, om vad ett befriat folk verkligen är? Kan de ha den minsta föreställning om, hur massorna led av hungern, osäkerheten och framför allt av fruktan? Vad hände nämligen med hustrun, föräldrarna och barnen i detta monstruösa samhälle, om en man, dog, om en fattig arbetare dog? Det minsta, som han kunde hoppas, var att hans döttrar eller söner blev prostituerade, att man drev handel med dem.

Och vad trodde de, som inte har den minsta idé, om vad ett befriat folk är? — dumbommar, idioter och pratmakare! — De trodde, att redan vid signalen om slavägarnas landstigning, skulle slavarerna komma springande för att lägga sig för deras fötter, för att man på nytt skulle sätta bojar på dem. De tror fortfarande, att detta, folk vill ha dessa bojar, att detta folk längtar efter dem! De som vill ha bojar, de få, som vill ha bojar — inte till sig själva, därför att de arbetade aldrig, de var aldrig slavar utan slavägare — de, som vill ha bojar för de andra, för dem har vi öppnat dörrarna på vid gavel, så att de ger sig i väg från detta land. Imperialisterna räknar dem som vill sätta bojar på andra, och säger, att så och så många ger sig iväg. De räknar dem, som ger sig iväg, men de stora dumbommarna räknar inte dem, som stannar. Dessutom förstör de antalet, som ger sig iväg, de, smäcker. De säger, att en miljon vill ge sig iväg. Och det är inte vi, som sätter gränser för dem, som vill ge sig iväg, det är dom. De har beräknat antalet släktingar eller bekanta till dem, som befinner sig i Förenta Staterna, och har sagt en miljon! Där finns många människor, som på en lista satt upp bekanta som, när vi frågat dem här, om de vill ge sig iväg, svarar: ”Inte ens om vi vore galna, skulle vi åka dit.” Det verkar som om det är den sortens beräkningar de gör. De räknar t. ex. inte de puertoricanare som ger sig iväg till Förenta Staterna, inte heller säger de, att de stänger dörrarna för emigration till andra länder, medan de av propagandaskäl försöker locka ett så stort antal kubaner som möjligt att lämna Kuba.

Men vi förlorar inte, vi vinner. Det rör sig inte om en miljon eller en halv miljon, vi räknar med att det är mellan 100 000 och 200 000 människor, många, därför att de har familj därborta eller för att de låter sig förföras av de imperialistiska locktonerna och är ur stånd att känna hela värmen och storheten i en Revolution. Under Frihetskriget i Förenta Staterna begav sig många nordamerikaner, som inte vill ha detta oberoende, till Kanada. Det torde röra sig om mellan 100 000 och 200 000 personer.

Men det är inte vi, som sätter gränser för dem, det är inte vi, som tvingar dem att stanna här under flera månader, det är dom. Vi har redan sagt till dom en gång: ”Öppna dörrarna, cyniker, det är inte vi, utan ni, som stänger dörrarna för att kunna göra propaganda.” Och de öppnade dem. Nu säger vi till dem: ”Varför hämtar ni inte alla på en gång?” så att vi för var och en av dem, som ger sig iväg, får det, som behövs för att ge ännu ett stipendium till en jordbruksarbetare eller en sockerrörs-arbetare barn.

Nästa år ska vi skapa 20 000 stipendier för sockerrörs-arbetarnas familjer, som fortfarande bor i baracker och lever under mycket svåra bostadsförhållanden. 20 000 stipendier! Undan för undan skapar vi ett allt mer förenat, homogent, entusiastiskt och revolutionärt folk, vi får allt mer ett folk av ”patria o muerte”, därför att på samma sätt, som när man vill tvätta ris eller bönor — och alla, som varit tvungna att laga mat någon gång, och framför allt husmödrarna, vet detta — så hämtar man vatten, lägger dem i vatten, rör om så att all smuts flyter upp; på samma sätt har imperialisterna genom att göra så begått ett strategiskt misstag.

I sin iver att beröva oss teknikerna, i sin iver att göra kampanjer, underlättade de emigrationen

från detta land av den klass, som de var tvungna att använda för en kontrarevolution. De hämtade den kontrarevolutionära klassen, nästan helt. Låt dom nu hämta de få, som är kvar på en gång! Låt dom hämta dom!

Vi uppfordrar den där dumbommen, som talade i Förenta Staternas regerings namn, att på en gång hämta alla dem, som vill ge sig iväg. Det är inte vi, som gör begränsningar, det är dom.

Jag sade, att de hade dessa slags illusioner beträffande Revolutionen, dess styrka och den revolutionära lojaliteten. Revolutionen har aldrig varit starkare, enigare, oövervinneligare eller orubbligare än för närvarande, och Revolutionens framtidsutsikter beträffande framsteg, organisation eller arbete har aldrig varit bättre än idag.

(— — —)

Därför säger jag, att vi i dagens läge kan se framtiden an med optimism, inte med en falsk eller bedräglig optimism utan grundad på konkreta fakta och på en påtaglig verklighet. Detta är vår situation.

På det subjektiva området, d. v. s. det som rör medvetandet, Revolutionens styrka, bättre organisation, mer kunskaper, mer erfarenhet, större resurser, är vår situation förhoppningsfull. Vad beträffar det yttre området, de faror som hotar oss utifrån, är de desamma, som alltid hotat oss med den skillnaden, att vi blir allt starkare, bättre beväpnade och bättre tränade, bättre förberedda för att motstå varje imperialistisk aggression.

Och vad imperialistiska aggressioner beträffar, litar vi huvudsakligen på vår egen styrka. Vi bör inte gå och hoppas på någon utom oss själva. Vi tror inte, att det är bra att ett folk anförtror sitt försvars säkerhet på andra, utan endast på sig självt. Framför allt när vi ser vad som händer i Vietnam.

(— — —)